

1. Jer, Krisz-tus né-pe, nagy ví-gan
És egy-be-forr-va, bol-do-gan

Mind egy-ö-röm-re kel-jünk,
Csak ar-ról é-ne-ke-l-jünk,

Hogy kö-nyö-rü-lő Is-te-nünk

Mily ál-dott cso-dát tett ve-lünk,
Mit drá-gán szer-zett né-künk.

2. A Sátán tett rám rabigát / És már halálba veztem,
A bűn gyötört éj- s napon át, / Mert benne gyökereztem.
Mind jobban elsüllyedtem én, / Nem volt számomra már remény,
Megült a bűnnek átka.
3. Nem használt, sőt káromra lett, / Ha bármi jót is tettem,
Mert az égi ítéletet / Önkényből megvettem.
Mégis kínozott a félelem, / Hogy csak a halál van velem,
És a poklokra hullok.
4. Ám az örök szent irgalom / Nagy ínségem megszánta,
És könyörülvén ily bajon, / Megenyhíteni kívánta.
Mint jó Atya, szívébe vett, / Nem játék volt, amit megtett
Legfőbb kincsével értem.